

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרֻשֹׁת בְּהוֹ (בְּחוֹ"ל אָמוֹר) י"א אִיָּה ה'תשע"ט

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁ"י

היום לומדים עוד על מצות היובל.

למדנו אתמול שבשנת היובל כל הנחלות חוזרות לבעלים להם היו שיכים בתחלה. כאשר מוכרים שדות בארץ ישראל מוכרים אותם רק למספר השנים שנותרו עד לשנת היובל.

היום לומדים שההלכה שונה כאשר מדבר בבית שנמצא בעיר מקפת חומה. לאדם שמכר יש שנה אחת על מנת לרכש אותו חזרה. אחרת, הוא שייך לאדם שקנה אותו לתמיד, אפילו לאחר שנת היובל. בתים בעיר שאינה מקפת חומה, הם כמו שדות וחוזרים לבעלים להם היו שיכים מלכתחלה. לבתים בערי הלזים דין שונה. לוי יכול תמיד לרכש את ביתו חזרה והוא מקבל אותו בשנת היובל. בן הוא הדין בשדות בערי הלזים. הם יכולים תמיד לרכש אותם חזרה.

היום לומדים על דאגה לעניים. אם רואים מישהו שמתחיל לרדת מנכסיו ולהתרושש, יש לעזור לו מיד, אפילו לפני שנהיה עני מכיון שבאשר יהיה עני באמת, יהיה קשה הרבה יותר לעזור לו.

רש"י אומר שזה דומה למשא כבד על גבי חמור. אם רואים את המשא מתחיל להחליק מגב החמור, אפילו אדם אחד יכול למנוע את הנפילה. אבל ברגע שזה כבר נפל על האדמה, אפילו חמשה אנשים לא יוכלו להרים את הכל.

אולם, כאשר מסייעים לו, לעולם אין לקחת רבית (רבית הפונה לגרם למי שלוה את הכסף לשלם חזרה יותר כסף ממה שלוה, למשל אם הוא לוה 100 ₪ והמלוה גורם לו לשלם חזרה 110 ₪ כדי להרויח).

אפילו אם אף אחד לא רואה ואף אחד לא יודע מכה, יש לזכר שה' תמיד משגיח.

תְּהִלִּים / יוֹם י"א לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס'-ס"ה

בפרק ס"א, דוד המלך מבקש מה' משהו מיוחד: "ימים על ימי מלך תוסיף" – שה' יוסיף ימים לימים של המלך. דוד המלך בקש מה' שהוא יאריך ימים ויחיה חיים ארוכים.

הזהר אומר שבשארדם נולד, ה' מחליט כמה הוא יחיה. אם יש להם זכות מיחדת, ה' יתן להם לחיות אפילו יותר מהזמן שנקבע! וזה בעצם מה שדוד המלך מבקש מה', שתהיה לו הזכות, לחיות חיים

הַיּוֹת וְכָל יְהוּדֵי הוּא כְּמוֹ מֶלֶךְ, דָּוִד הַמֶּלֶךְ גַּם מִבְּקֵשׁ שֶׁכָּל הַיְּהוּדִים יֵאָרִיכוּ יָמִים וַיְחִיּוּ חַיִּים אַרְכִּים!

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אַמְרִים פְּרָק מ"ח (י"א אִיר שָׁנָה מְעַבְרָת)

בְּאֲשֶׁר חוֹשְׁבִים עַד כַּמָּה ה' אוֹהֵב כָּל אֶחָד מֵאַתְּנֹו הַדְּבָר גּוֹרֵם לָנוּ לְרָצוֹת לְאַהֵב אוֹתוֹ. הַיּוֹם לוֹמְדִים בְּתִנְיָא שְׁעַלְיֵנוּ לְחֹשֵׁב עַל גְּדֻלוֹת ה'. מִחֻשְׁבוֹת אֵלּוּ יִגְרְמוּ לָנוּ לְאַהֵב אוֹתוֹ אֶפִּילוּ יוֹתֵר, בְּאֲשֶׁר רוֹאִים שֶׁהוּא כָּל כֶּף גְּדוֹל, וּבְכָל זֹאת בְּחַר בְּנוֹ, הַדְּבָר יִגְרֵם לָנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה יוֹתֵר.

הַאֲדָמוּ"ר הִזְקֵן אוֹמֵר מֵה לְחֹשֵׁב: יֵשׁ לְחֹשֵׁב עַל אֵין סוּף, זֶהוּ הַכְּנוּי בְּקַבְּלָה לְכַח שֶׁל ה'. מֵהוּ אֵין סוּף? הַכַּח שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל כֶּף חֶזֶק שֶׁהוּא הִיָּה צְרִיךְ לְהִסְתַּיֵר חֶלֶק מֵהַכַּח שֶׁלוֹ כִּדֵי לְבָרָא עוֹלָם שְׁנוֹכַל לְרֹאוֹתוֹ. כְּמוֹ אוֹר שְׂמֵאִיר כָּל כֶּף חֶזֶק, עַד כִּדֵי שְׂאֵף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְהִתְבּוֹנֵן בּוֹ. כֶּף זֶה כָּל כֶּף חֶזֶק שְׂאֵינְנוּ יִכּוֹלִים לְהִבִּין עַד כַּמָּה כַּחוֹ שֶׁל ה' חֶזֶק. אֶפִּילוּ בְּעוֹלָם הַבָּא וְגַן עֵדֵן, וְאֶפִּילוּ הַמַּלְאָכִים לֹא יִכּוֹלִים לְהִבִּין עַד כַּמָּה כַּחוֹ שֶׁל ה' חֶזֶק.

הַיּוֹם יוֹם / י"א אִיר

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הָעֵשְׂרִים וְשֵׁשֶׁה לְעֵמָר.

בְּהַיּוֹם יוֹם שֶׁל הַיּוֹם, הַרְבֵּי אוֹמֵר כִּי־צַד לְקָרָא וּלְבַטָּא בְּאִפְּן נָכוֹן אֶת מִילוֹת הַתְּפִלָּה.
(יִתְּכֵן בְּסִדּוּרִים אַחֲרִים הַנִּקְוֵד יִהְיֶה שׁוֹנָה)
אוֹמְרִים בְּתְפִלָּה:

וְכוּ - בְּצִירֵי וְלֹא בְּפִתַח - שְׁנֵי כְּתוּבִים. ("שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת")
חֵיִיתְנִי - בְּקִמְץ וְלֹא בְּפִתַח - מִיְרְדֵי בּוֹר. (לְפָנַי "בְּרוּךְ שְׂאֵמֵר")
זְכֹר - זֵין בְּסִגָּל וְלֹא בְּצִירֵי - רַב טוֹבָךְ. (בְּתְפִלַּת "אֲשֶׁרִי")
מִשְׁלִיךְ קָרְחוּ - בְּפִתַח וְלֹא בְּקִמְץ - כְּפִתִּים. (הַלְלוּ-הָ שְׂאֵחֲרֵי "אֲשֶׁרִי")
וּמִלְכוּתוֹ וְאַמוֹנָתוֹ לְעַד קִיּוּמָת (בְּאַמַּת וַיְצִיב).

סִפְר הַמְּצוּוֹת / מְצוּוֹת עֵשֶׂה רַל"ו, לֹא תַעֲשֶׂה רַפ"ט, רַצ"ו

הַיּוֹם חוֹזְרִים שׁוֹב עַל הַמְּצוּוֹת שֶׁלְּמַדְנוּ אֶתְמוֹל, מְצוּוֹת עֵשֶׂה רַל"ו, אִם אָדָם הַזֵּיק לְאָדָם אַחֵר, עַלְיוּ לְשַׁלֵּם אֶת הַנֶּזֶק שֶׁעָשָׂה.

לוֹמְדִים גַּם שְׁתֵּי מְצוּוֹת מְסַדְרֵת הַהֲלָכוֹת הַבָּאָה:

מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רַפ"ט - לִיהוּדֵי אֲסוּר לְהַרוֹג אָדָם אַחֵר

מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רַצ"ו - אִם אָדָם הִרְג אָדָם אַחֵר בְּשׁוּגָג, עַל הַרוּצַח לָנוֹס לְעִיר מִקְלָט. לְבֵית הַדִּין אֲסוּר לְקַחַת מִמֶּנּוּ כֶּסֶף כְּכּוֹפֵר (כֶּסֶף בְּמִקּוֹם) שֶׁלֹּא יִלֶּךְ לְעִיר הַמִּקְלָט.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת חוּבֵל וּמַזִּיק פְּרָקִים ז', ח' - רוּצַח וּשְׂמִירַת הַנְּפֶשׁ- פְּרָק א'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם לוֹמְדִים אֶת שְׁנֵי הַפְּרָקִים הָאַחֲרוֹנִים הַנוֹגְעִים לְמִקְרִים בָּהֶם אָדָם הַזֵּיק לְחַפְצִים שֶׁל אָדָם אַחֵר:

פָּרָק ז' - לומדים אודות סוגי נזקים שאי אפשר לראות למשל: לטמא אדם, האדם שנטמא איננו נראה שונה חיצונית. לומדים גם על עשית משהו שגורם לדברים להתקלקל, למשל להזיז ברית מהמקום כאשר זכוכית נופלת, ומה קורה אם אדם לא בטוח כמה נזק נגרם.

פָּרָק ח' - לומדים מה הדין של מוסר- אדם שמלשין על יהודי לשלטונות וגורם להם לקחת אותו או את כספו. זוהי עברה גדולה מאד!

לומדים גם את הפרק הראשון של הלכות רוצח ושמירת הנפש, על מישהו שחס ושלום הרג אדם אחר. **בפרק א'** לומדים שתי מצוות מספר המצוות של היום, והמצוה הגדולה ביותר שאדם יכול לעשות הוא להציל חיים של אדם אחר.

הרמב"ם אומר שאם אדם מציל יהודי אחר, הרי זה כמי שהציל עולם מלא!

הרבי אומר שכן הוא הדבר בעזרה ליהודי אחר לקיים מצוה ולתת לכל ילד יהודי חנוך יהודי טוב. זה גם הצלת החיים שלהם, שהרמב"ם כותב שזה כמו הצלת עולם מלא.

דרכי החסידות / השגחה פרטית

לעתים אנשים מאד כועסים. אולי מישהו עשה להם משהו שהם לא אוהבים, או משהו שקרה שהם לא רצו שיקרה. אולי מישהו דחף אותם, או כל הקורנפלקס שהם אוהבים נגמר. אולי הם שכחו את שעורי הבית, או נעלמו להם הצבעים שהם הכי אוהבים.

אדמו"ר הזקן אומר שאנחנו לא צריכים לכעוס. רק לזכר שהכל בהשגחה פרטית. אם זוכרים שכל דבר שקורה הוא בגלל שה' רצה שכן יקרה, לא מצטערים שהדבר לא יצא לפעל בדיוק כמו שרצינו, אנו שמחים שזה קורה בדרך שבה ה' רוצה וננסה לעשות מה שה' רוצה מאתנו בעת.

אולי ה' רוצה שנאכל דגנים מסוג אחר, אולי ה' רוצה שנזכר שלא לדחף מישהו אחר. לא משנה אפילו אם אף פעם לא נפענח מהי בדיוק הסבה. עם כל זה כל דבר שאנו רואים הוא מה'.